

VOOR SLECHTS **2 FR 50** het dag...

ARISTONA

TYPE : H 49

... zult U de gelukkige bezitter zijn van een N. S. F. ARISTONA, waardoor het U mogelijk is alle zenders gemakkelijk te ontvangen.

Waarom een minderwaardig toestel kopen, hetwelk U toch geen algeheele voldoening kan schenken, terwijl U nu, zonder boven de begroting Uwer uitgaven te gaan, een luxe toestel kunt hebben: een Aristona geeft U het maximum van genoegen en tevredenheid.

ARISTONA

Geen enkel geschenk bevat U zoo wel als een N. S. F. Aristona radiotoestel.

GRIEP? Die vrees ik niet!

'Aspro' is zonder gevaar voor het hart, de nieren en de maag. Hij kan zoowel door kinderen als door de groote menschen genomen worden. 'Aspro' is te koop in alle apotheken aan 5, 10 en 20 frank het pak van 10, 25 en 60 tabletten. Het groot pak is het voordeligst.

Zij is maar alleen ernstig wanneer men verwaarloost ze te verzorgen. Wanneer zij, vanaf het begin bestreden wordt, is zij gemakkelijk overwonnen. Niets beter dan vanaf de eerste rilling, het eerste verschijnen der koorts, 2 tabletten 'Aspro' in een weinig water, liefst met citroen, te nemen. 'Aspro' werkt als kiemdooder en antipyretiek (koortsverdrijver). Hij is afdoende in alle gevallen van valing, griep, reumatiek, zenuwpijnen. Minder dan 5 minuten zijn voldoende om hoofdpijnen en de hevigste schele hoofdpijnen te stillen.

'Aspro' doet geen gewoonte ontstaan.

Depot: Anc. Maison LOUIS SANDERS, S. A., Brussel

B.439

DE LICHTE SIGARET

SONOR

MENGEELWERK VAN « DE POSTRIJDER »

- 36 -

EEN DURE EED

Roman door

CHARLES GARVICE

Toen hij zich over haar hand boog, zei hij op zachten toon:

— Wat ben ik blij u eindelijk weer te zien.

— Ik dank u, juffrouw... lady Juliet, antwoordde hij.

— O, dat alstublieft niet, weerde Valeria snel af. Spreek mij niet op deze wijze aan, mijnheer Rayne. Toen stak zij hem opnieuw haar rechterhand toe, terwijl zij naar linker in de hand van Renée legde. Ik hoop dat ik voor mijn vrienden altijd juffrouw Temple blijf.

Haar bedoeling lag er duimen dik op en Renée keek naar Rayne om te zien, hoe hij hierop zou reageren. Doch hij zocht zijn tevucht in een conventioneel antwoord.

— Die stommelingen van mannen, dacht zij bij zichzelf. Overal moet ge ze met de haren bijseuren. Nu kan hij er maar niet overheen, dat zij een vrouw met een titel is. Ze leeren het toch nooit. Alsof een vrouw ergens anders behoefte aan heeft dan aan liefde. Wacht maar eens even, dat zullen wij wel eens opknappen.

En even later ging zij naar Polani toe en ram hem terzijde.

— Carlo, zegde zij, ik zou niets liever willen, dan dat wij gauw trouwen. Maar dan moet ge me één ding beloven: Edward Rayne moet uw en Valeria mijn getuige zijn. En Polani, die alles begreep, stemde onmiddellijk toe en lachend voegde zij zich bij het gezelschap.

— Zeg, viel Terence Vaun, die bij het vooruitzicht van spoedig Effie weer terug zou zien, in de beste stemming verkeerde, waarom kan er eigenlijk geen dubbel huwelijk plaats hebben? Met een jongensachtige schaakheid keek hij naar Rayne. Doch Polani, die Edward's verlegenheid opmerkte, deed wat hij kon, om het gesprek in een andere richting te leiden. En Terence, die voelde dat hij een flater voslagen had, voegde er snel aan toe: Ik beoel... ik wilde zeggen, waarom komt zij niet allemaal mee naar het landgoed Vaun, dan zouden mevrouw Leclère en u, en Effie en ik tezelfs kunnen trouwen?

En zoo werd in de meest opgewekte stemming besloten, dat het dubbele huwelijk in Engeland zou plaats hebben.

XXXIII.

HEEFT HIJ MIJ LIEF?

Twee dagen later staken zij gezamenlijk naar Engeland over, om bij het huwelijk van Renée tegenwoordig te zijn. Aanvankelijk had Rayne besloten, niet van de partij te zijn, maar ten slotte kon hij zich toch niet aan het gezelschap van Valeria onttrekken. Maar één ding stond bij hem vast: onmiddellijk na het huwelijk zou hij opnieuw naar het buitenland vertrekken en hard gaan werken om alles, wat hij de laatste maanden had moeten doormaken, uit zijn herinnering te verdrijven.

Op zekeren nacht hoorde Renée, wier slaapkamer vlak naast die van Valeria was, haar snikken. Eerst dacht zij, dat zij zich vergist had, maar even later klook het geluid duidelijker tot haar door. Na zich snel een ochtendkleed te hebben omgeworpen en een paar pantoffels te hebben aangetrokken, opende zij behoedzaam de deur, die toegang gaf tot de slaapkamer van Valeria.

— Valeria, lieveling, wat is er? vroeg zij terwijl zij haar arm om haar Hals sloeg. Een snik wie het eenige antwoord. En zij stelde geen verdere vragen, maar trachtte haar te kalmeeren en te troosten, zooals een moeder haar kind troost.

Valeria, die nooit de goede zorgen en de liefde eener waanzichtige moeder gekend had, voelde zich in de armen van Renée als in een veilige haven van rust, na een zwaren storm. Toen zij eindelijk wat te bedaren was rekomen, zei zij met een stem die trilde van opwinding:

— Zal er ooit een man in mijn leven komen, die van mij houdt, zooals Carlo van u, Renée?

— Verbaasd keek Renée haar aan.

— Maar... begon zij.

— Renée, viel Valeria haar in de rede, denkt ge werkelijk, dat... dat hij van me houdt?

— Onmiddellijk antwoordde zij — en haar woorden kwamen uit den grond van haar hart:

— Ja, beste kind, onvoorwaardelijk, daar ben ik van overtuigd. Maar hij houdt er een allerwaasten trots op na; hij verkeert namelijk in de meening, dat hij nu niet meer met u trouwen kan, omdat ge zo'n hooge maatschappelijke positie inneemt en een titel hebt.

— Even zat Valeria als in gedachten verzonken. Toen zei zij:

— Zoals ge weet, Renée, beloofde ik moeder op haar sterfbed, dat ik nooit aan liefde zou denken, voor ik de haar gegeven belofte vervuld had. Geloofte ge, dat ik er verkeerdt aan gedaan heb, dat ik mij den laatsten tijd niet meer om die belofte bekommerd heb?

— Neen, kindlief, allerminst ik geloof integendeel, dat... dat uwe moeder niet het recht had, iets dergelijks van u te eischen.

Valeria huirverde even, doch gaf geen antwoord. Renée vervolgde:

rug betaald.

— Maar hij wil niet, dat...

— Hebt ge hem lief, met uw heele hart? vroeg Renée.

— Even een verlegen zwijgen. Toen fluisterde Valeria:

— Met mijn geheele hart.

— Laat dat verder alles maar aan mij over, zei de praktische Renée. Ik heb de stellige overtuiging, dat hij nooit uit zijn loek zal komen, als hij geen duw in den rug krijgt. Als ge van hem houdt hebt ge niet het recht zijn leven te vernietigen. Ik wil, dat hij gelukkig wordt, en ik wil het nooit zijn, voor ik de zekerheid heb, dat hij het zijt.

Renée's stem klonk zoo ernstig, dat Valeria de tranen in de oogen sprongen. En in de duisternis van den nacht gaf Renée haar meest geliefde vriendin de stellige verzekering, dat ir haar handen haar toekomst onvoorwaardelijk veilig was — waarna zij met een innigen handdruk scheidden.

XXXIV.

VEREENIGD OP ELSMERE.

Den volgende avond ging Valeria met Terence Vaun naar het landhuisje van John Papple aan den oever der rivier om kennis te maken met Effie, Terence's verloofde. Deze plotselinge reis was het gevolg van een langdurig en ernstig onderhoud, dat mevrouw Leclère met Vaun gehad had, zonder dat Valeria zich ergens van bewust was. Effie was zoo opgewonden, dat de liefste vriendin van haar aanstaande een tijdje bij haar zou komen logeeren, dat zij nauwelijks een oomblik op haar plaats kon blijven zitten. Ondanks de waardige houding van toekomstige huisvrouw, welke zij vaak tot groot vermaak van den ouden Pop tusschen aan te nemen, was zij in haar hart nog een kind. Toen Terence dien avond afscheid van hen nam om naar het landgoed Vaun, waar Rayne loerde, terug te keeren, fluisterde hij Effie in het oor:

— Morgen breng ik Rayne mee. Zorg dat alles tiptop voorbereid is.

— Alles klaar, is het wachtwoord, antwoordde zij zachtjes, terwijl zij hem geestig aankeek.

Valeria was verrukt over de kleine villa, waar John Papple, ver van de zorgen dezer wereld, een gelukkig leven leidde. Den heele dag dwaalden zij door den grooten ouden tuin, die tot mijnen in den ontbrek zijn weerga niet had, en tezen den avond zetten zij zich in de schaduw der groote olmen achter het huis. Daar troffen Terence en Rayne haar aan, toen zij dien avond het afgesproken bezoek op het landhuisje brachten.

— Terence, riep Effie uit, terwijl zij uit haar stoel sprong en hem tegemoet liep. Ik heb de grootste rups gevonden, die zij nog ooit van uw leven gezien hebt. Zij is veel en veel grooter dan die, welke zij eergisteren vond.

— Ik wed om alles wat ge wilt, dat het niet waar is, viel Terence in.

— Goed, ik houd u aan uw woord, antwoordde zij spottend, aangewoosn tege-

met u te maken, mijnheer Rayne. Valeria, zij houdt den inzet onder uw hoede.

— Best, wat is de inzet? vroeg Valeria, na Rayne verwelkomd te hebben.

— Een kus tegen een doos bonbons, antwoordde Terence zompder de geringste aarzeling.

Allen lachten.

— Maar hoe kan ik den inzet onder mijn hoede nemen, dwaze menschen, zei Valeria.

— Hier is de kus, antwoordde Effie.

— En hier is de doos chocolade, voegde Terence er aan toe, terwijl hij een keurige doos vanachter zijn rug te voorschijn haalde.

— Goed, ik zal ze wel ronddeelen, terwijl zij beiden naar de rups gavl kijken, voegde Valeria er schalks aan toe.

— Zij zit aan het andere einde van het rozenboschje, riep Effie vrolijk uit. Kom, loopen wie er het eerste is.

— Lady Vaun, mag ik u aan uwe waardigheid herinneren, ontferbrak Terence haar met komischen ernst. Maar even later huppelden zij beiden, als twee gelukkige jonge menschen, voor wie niets in de wereld bestaat dan hun liefde, hand in hand den tuin in.

Voor zij zich er eigenlijk rekenschap van had gegeven, bevond Valeria zich alleen met Rayne.

Een oogenblik heerschte er een pijnlijk zwijgen, toen verbrak Rayne de stilte met de woorden:

— Het spijt mij, dat ik u mededeelen moet, dat ik Engeland overmorgen ga verlaten, lady Juliet.

Verrast keek Valeria op.

— Ik kan u de verzekering geven, dat het mij ook spijt, mijnheer Rayne, zei zij op zachten toon, terwijl zij lichtelijk verveelde. Is dat besluit niet tamelijk plotseling opgekomen? Ik dacht, dat zij eerst over een paar weken zou vertrekken.

— Ja, maar er zijn bepaalde redenen waarom het beter is, dat ik vroeger weg ga, antwoordde hij. Maar hij voegde er niet aan toe, welke die redenen waren.

Wederom heerschte er een stilte. Het maakte Valeria zoo zenuwachtig, dat zij plotseling van haar stoel opstond met de vraag:

— Zullen we een wandeling langs de rivier maken, mijnheer Rayne?

Onmiddellijk stond ook hij op.

— Met genoegen, zei hij.

Langzaam wandelden zij samen naar het heid, waar zij staan bleven. Terwijl zij haar beide armen over het houtwerk legde, zei Valeria plotseling:

— Mijnheer Rayne, waarom denkt ge niet meer aan mij als aan juffrouw Temple? geen der anderen schijnt daar ook maar het geringste bezwaar tegen te hebben.

Een oogenblik staarde hij zwijgend voor zich uit. Toen antwoordde hij:

— Ik traacht mij steeds te herinneren, dat zij niet langer Valeria Temple zijt — anders zou het kunnen gebeuren, dat ik dit feit op een gegeven oogenblik uit het oog verloor, en...

— En wat? vroeg zij op zachten toon.

— Dan zou ik wellicht den afgrond uit het oog verliezen, die er tusschen ons gaapt.

lady Juliet, vervolgde hij. Ik zou mij dan wellicht alleen maar herinneren, dat zij Valeria waart, de vrouw die mij eens liever was dan alles ter wereld.

Zij sloeg haar oogen neer en een gloeiend rood spreidde zich over haar wangen.

— Ik... ik zou willen, zei zij nauwelijks hoorbaar, dat zij alleen maar aan mij dacht als aan Valeria, die Valeria, die eens in uw gedachten bestond, en dat ge nimmer vergat, dat zij eenzaam en in de diepste ellende in deze koude wereld is achtergebleven sinds den dag, dat lady Juliet haar plaats innam.

Zijn hand zocht de hare.

— Valeria, is dit waar? Kan het mogelijk zijn, dat ge me werkelijk lieft?

— Meer dan ik u zeggen kan, luidde het antwoord.

En in de beschuttende schaduw der olmbomen trok hij haar naar zich toe en drukte den eersten kus op haar lippen.

Ploteling hoorden zij dichtbij een vrolijk geach en zonder zijn arm rond Valeria's leest los te maken, keek Rayne om.

— Hoer eens even, Valeria, riep Effie uit, als wij allebei overeengekomen waren om de weddenschap te verliezen komt het er dan iets op aan, wie werkelijk won?

Valeria keek Rayne met een geamuseerden blik aan en haar overgelukkig in de lachende oogen kijkend, antwoordde hij:

— Zoudt ge niet denken, dat diezelfde vraag ook op ons van toepassing is?

Vijf minuten later renden Terence en Effie samen hand in hand naar het postkantoor om het volgende telegram te verzenden:

« Mevrouw Polani, Hotel Schydege Platte Interlaken. Het tuinpoortje heeft zijn werk gedaan. Alles wel. Terence ».

Toen de bladeren langzaam aan goudbruin kleurden, keerden Renée en haar echtgenoot naar Londen terug, ten einde tegenwoordig te zijn bij Valeria's huwelijk. Nauwelijks een maand later troffen de vrienden, die zoo nauw met het verleden harer beide verbonden waren geweest, elkander op het kasteel Elsmere, waar zij op de meest gastvrije wijze door Valeria en haar echtgenoot ontvangen werden.

Toen het feest op zijn hoogtepunt was en Valeria meende, dat haar talrijke gasten haar niet zouden misken, sloop zij rustig een oer breede gangen van het kasteel door en ontsloot vervolgens een deur, waarop zij naar binnen ging. Zij stak de kaarsen aan in de hooge kandelaars, die op den schoorsteen stonden, en bleef dan voor het zware gebeeldhouwde bed staan, zooals zij gedaan had op dien avond, toen haar moeder gestorven was.

Vele gedachten en herinneringen gleden door haar geest in het halve uur, dat zij in deze kamer doorbracht. Zij nam den kandelaar op en tilde hem in de hoogte, alsof zij in haar verbeelding het gelaat harer moeder zag.

— De levenden hebben bonte gedaan voor de dooden, moeder, fluisterde zij, niet kwaad is uitgewacht door liefde — een liefde, die zeer zeker alle schulden in dubbele mate terugbetaalt.

— EINDE —